

HOOFDSTUK 0

Over neuzen

Neuzen zijn maar rare bulten. Er zitten harige gaten in en ze steken zomaar midden uit je gezicht naar buiten. Dat komt doordat ze geurtjes moeten opsnuiven. Die geurtjes worden door zenuwsliertjes naar je hersenen gebracht, en door allerlei ingewikkelde uitvindingen van de natuur weet de eigenaar van de neus daarna of iets naar gevaar ruikt of naar iets lekkers.

Maar wat de een lekker vindt ruiken, vindt de ander stinken. Daarom zijn neuzen volledig onbetrouwbare snuiters.

Je hebt luie neuzen, doorsneeneuzen en kampioensneuzen, in allerlei soorten en maten: lang of juist kort, smal en spichtig of juist kogelrond. Maar of ze nou gezellig naar boven wippen of in een slurf naar beneden hangen, alle neuzen kunnen ruiken.

Arend Wrongel was een grote, kale man met een dikke, kromme neus met links een groot gat en rechts een klein gat. Pientje Wrongel kwam maar tot zijn schouders en had een kort recht neusje met twee precies even grote kleine gaatjes.

Ze leken totaal niet op elkaar, die enorme meneer Wrongel en zijn minivrouwetje, maar hun neuzen hadden één ding gemeen: die konden allebei ruiken als een grizzlybeer. Ze snoven het kleinste vleugje al op een kilometer afstand op, en een windje van een mug rook voor hen als de scheet van een olifant.

Ze hadden elkaar leren kennen in parfumbabriek Hemelse Neuzen. Daar was meneer Wrongel eigenaar-directeur en mevrouw Wrongel heette toen nog Pientje Duizel en was directrice van het Testpanel Van Nieuwe Geurtjes. Meneer Wrongel reisde in die tijd met zijn snuivende neus de hele

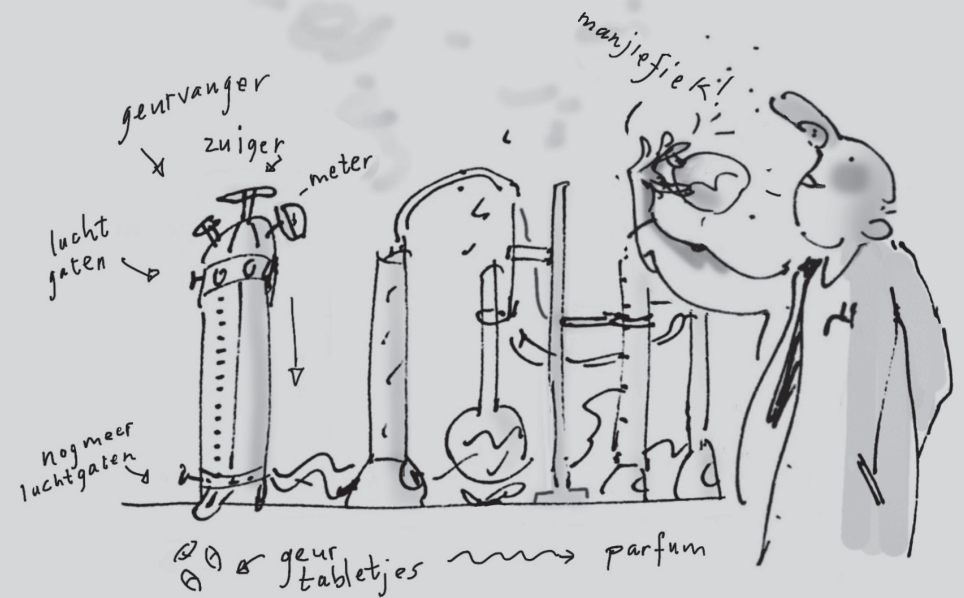
wereld af op zoek naar nieuwe geurtjes, die hij probeerde te vangen met zijn geurvanger.

De geurvanger was een uiterst geheim en ingewikkeld apparaat dat meneer Wrongel zelf had gemaakt. Het bestond uit een lange, glazen buis met een zuiger erop, en aan de boven- en onderkant openingen die je kon afsluiten. Als meneer Wrongel iets interessants opsnoof, haalde hij de geurvanger tevoorschijn, zette de gaatjes open en liet lucht uit de lucht in de buis stromen. Na precies een minuut sloot hij de gaatjes weer af, liet er mysterieuze dampen doorheen gaan en voegde er geheimzinnige stofjes aan toe. Daarna duwde hij de zuiger naar beneden en perste alle lucht in een gekleurd tabletje van zetmeel, dat op een snoepje leek. Hoe dat kan mag ik niet vertellen, want zoals gezegd was het allemaal uiterst geheim.

De tabletjes gingen in een onopvallend snoepdoosje mee het vliegtuig in. Weer thuis onderzocht meneer Wrongel de gevangen geuren in een geheime zolderkamer, die nog het meest op een klein ruimtelaboratorium leek. Urenlang kon hij de geuren uit de tabletjes mengen met geuren uit andere tabletjes en geuren uit zijn bloementuin, die zo groot was als een volleybalveld. De mengsels ving hij op in andere buizen vol nieuwe dampen en ingewikkelde stofjes. Daarna volgde een smallere buis. En een nog smallere. Alle druppeltjes uit de laatste buizen ving hij op in een glazen verstuivertje.

En dan volgde Het Moment. Meneer Wrongel ging in zijn leren stoel zitten, schraapte zijn neus en spoot een wolkje minidruppeltjes in de lucht. Hij snoof met zijn grote en kleine gat en snufte en snuiterde en stak zelfs even zijn tong uit. En

dan riep hij: 'Horrible!' (dat betekende: Afschuwelijk!) of: 'Manjiefiek!' (dat betekende: Fantastisch!)

Als hij 'Manjiefiek!' riep, was er een nieuw parfumluchtje geboren. Het geheime recept ging naar de fabriek in de stad, en een maand later kon iedereen het manjiefieke luchtje kopen in de winkel.

Op een dag reisde Pientje Duizel met haar directeur mee. Tot meneer Wrongels verbazing rook het kleine vrouwtje bijna nog beter dan hij, en om een lang verhaal kort te maken: hij viel op haar neus en ze pasten zo goed bij elkaar dat ze gingen trouwen.

Ze kochten een groot huis aan de Pommelsestraatweg, ver

buiten Pommelen, lieten er een geheime kelder inbouwen voor een veel groter ruimtelaboratorium en legden een bloementuin aan zo groot als een voetbalveld. Dat kostte verschrikkelijk veel geld, maar dat heette 'investeren in de toekomst' zei hun boekhouder, een man met een glimmend, bruin kapsel, die alles wist over geld en stotterde. 'Investeren is precies als ge-geld gooien in een frui-frui-fruitautomaat,' zei hij. 'Je sto-stopt er een euro in en krijgt er ho-ho-honderd euro uit.'

'Of je verliest alles,' zei mevrouw Wrongel.

'Dan had je de verkeerde frui-frui-fruitautomaat,' zei de boekhouder.

Dat wist mevrouw Wrongel niet helemaal zeker, maar de boekhouder had gelijk, want vanaf dat moment hadden ze samen in hun supersonische laboratorium al twaalf wereldberoemde geurtjes uitgevonden, die ze allemaal Wrongel hadden genoemd. Wrongel 1 tot en met Wrongel 12, de een nog manjiefieker dan de ander, en het geld rolde naar binnen.

Nu denk je misschien dat het een vrolijk stel was, die speurnezende meneer en mevrouw Wrongel met hun dure laboratorium en hun zalige, zelfgemaakte geurtjes. Maar dat was helemaal niet zo. Neuzen en laboratoria maken niet gelukkig. Hoe meer geurtjes ze ontdekten, hoe achterdochtiger ze werden. Ze waren de hele tijd bang dat iemand het geheim van hun tabletjes zou ontdekken, hun concurrent Karel Meur van Geur & Kleur bijvoorbeeld, of dat er iets met de bloementuin zou gebeuren. Ze brachten overal in het huis boevenschermpjes aan en besloten alleen nog maar thuis in de kelder te gaan werken, zodat ze er altijd op konden

passen, en daar werden ze bleek en chagrijnig van.

En die goede neuzen roken ook geurtjes die ze helemaal niet wilden ruiken, zoals de gebakken uien van de vorige avond, elkaars zweetvoeten en een dode vis in de sloot. En het allerergste was de struisvogelfarm aan de overkant van de weg.

NOG EEN HOOFDSTUK 0

Landgoed Pierewaai

Struisvogelfarm Landgoed Pierewaai lag recht tegenover het huis van de Wrongels op Pommelsestraatweg 7. Het was van de oude meneer en mevrouw Pierewaai en hun boomlange zoon Jannes. Landgoed Pierewaai bestond uit een boerderij met daarachter omheinde velden met duizend struisvogels, die eieren legden. Links van de velden lagen zeven stallen, twee grote schuren en het ketelhuis, en rechts de Huifkarravan van Jannes en, verstopt achter een oud hok, een grote mesthoop.

De stallen en de schuren roken naar stro, de struisvogels roken naar struisvogels en de mesthoop was niet te harden.

Nu vind je het misschien raar dat meneer en mevrouw Wrongel juist daar een huis hadden gekocht. En dat is ook raar. Het is zelfs volslagen idioot. Als de Wrongels hadden geweten dat het er zo stonk, waren ze er nooit gaan wonen. Maar toen ze hun huis kochten, stond de wind door een of ander toeval in het klimaat net drie maanden de andere kant op, en rook het rond hun nieuwe huis zo fris als midden op zee.

‘Wat een frisse plek!’ riep meneer Wrongel.

‘Het lijkt wel of we op zee zijn!’ kigde mevrouw Wrongel gelukkig.

Toen ze de kelder hadden gebouwd en de bloementuin hadden ingericht, draaide de wind. En precies op de eerste dag dat ze er gingen wonen, kwam hij recht vanaf de overkant.

Mevrouw Wrongel gooide het keukenraam open om de frisse zeewind op te snuiven en schrok zich een ongeluk.

‘Ruik jij wat ik ruik?’ vroeg ze ontsteld.

‘Ja, ik ruik het ook,’ zei meneer Wrongel. ‘Ik ruik het zelfs heel sterk. Het is sterker dan onze Wrongel 12. Het is zuur. Bitter. Zwavelig. Wat is het?’

Met hun neus in de lucht liepen ze naar buiten en als twee

speurhonden volgden ze het spoor, dat regelrecht naar de overkant liep.

Bij de omheining van het eerste struisvogelveld bleven ze staan en snoven naar links en naar rechts. 'Het komt daar vandaan! Daar ergens!'

Ze leunden over het hek en zagen het. Achter een gammel gebouwtje lag een enorme, zwarte berg.

'Dat moet het zijn!' riep mevrouw Wrongel.

'Dat is het!' riep meneer Wrongel.

'Maar wat is het?' vroeg mevrouw Wrongel.

'Het is walgelijk,' raasde meneer Wrongel.

'Het is weerzinwekkend,' huiverde mevrouw Wrongel.

'En dat recht voor onze neus!' tierde meneer Wrongel verontwaardigd.

Een grote struisvogel kwam nieuwsgierig naar hen toe, stak zijn kop over het hek en pikte in mevrouw Wrongels kapsel.

'Teh! Ga weg, griezels!' gilde mevrouw Wrongel, en ze deinsde achteruit.

'Ssshh! Ssshh!' Het beest draaide zich sissend om en poepte recht voor haar neus op de grond.

Vol afschuw staarde mevrouw Wrongel van de zwartbruine drol naar de zwarte berg verderop. 'Arend! Die berg, dat is poep!' riep ze schril. 'Er ligt een berg poep voor ons huis! Hou me vast! Ik val flauw!'

'Nee, blijf staan!' zei meneer Wrongel. 'Of nee, ga mee!' Hij sleurde haar mee terug naar de overkant, deed de ramen dicht en ze gingen in de keuken zitten.

Mevrouw Wrongel hijgde alsof ze een marathon had gelopen, en meneer Wrongel knarsetandde alsof hij dat ook had gedaan en laatste was geworden.

'Ik - wil - verhuizen,' bracht mevrouw Wrongel ten slotte uit.

Meneer Wrongel rekende in zijn hoofd uit hoeveel het

huis had gekost en de kelder en de bloementuin. Dat was een heleboel en even wist hij het niet.

'Ik weet het niet,' zei hij.

'Jij weet het wel. Jij weet het altijd. Ik kan toch niet de rest van mijn leven in die poeplucht blijven zitten?' jammerde zijn vrouw.

Meneer Wrongel rekende nog een keer. En nog een keer heel secuur. Maar het huis werd er niet goedkoper van.

'Die Pierewaaien zijn al oud,' zei hij uiteindelijk. 'En ze hebben alleen die rare zoon. Dus als ze met pensioen gaan, verdwijnen die struisvogels vanzelf.'

'Hoe lang duurt dat dan?' vroeg mevrouw Wrongel zenuwachtig.

'Tot het eind,' zei meneer Wrongel. 'Aan het eind houdt het op. En tot zolang moeten we ermee leren leven.'

Mevrouw Wrongel knikte. Ze hijgde nog even ongelukkig verder, maar dat hield ze nooit vol tot het eind en toen stopte ze er maar mee.

Vanaf dat moment deden de Wrongels hun uiterste best om de mesthoop niet te ruiken. Als de wind hun kant op stond, knepen ze hun neus dicht of gingen in de kelder zitten wachten tot hij weer draaide. Ze probeerden er de hele dag niet op te letten. Maar daardoor letten ze er de hele dag juist wel op, en hun neuzen stonden voortdurend op scherp.

'Ruik jij iets?' vroeg meneer Wrongel om de haverklap.

'Nee, de wind staat vandaag gunstig.'

'Ruik je echt niets?'

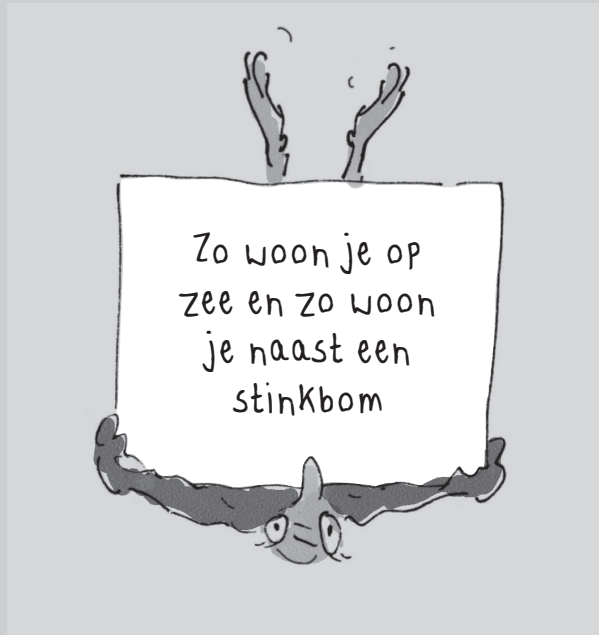
Mevrouw Wrongel snoof heel diep. 'Ja, nu je het zegt. Het is heel vaag. Maar ik ruik het toch!'

‘Ik ook!’ riep meneer Wrongel. ‘Die afgrijselijke struisvogels! Maar we laten ons niet weggagen. We wachten tot ze stoppen. We houden vol.’

‘Ja. We houden vol tot het eind.’

En dan wachtten ze weer verder. Maar het minste vleugje struisvogel deed al zeer aan hun neuzen, en wachten op het eind duurde eindeloos.

HET DERDE HOOFDSTUK 0

Een erfgenaam

Een poosje later kregen de Wrongels er nog een probleem bij. Op een zonnige dag in het najaar kwam de boekhouder langs. Hij bewonderde de bloementuin en ze bespraken de winst van de fabriek en andere belangrijke zaken. Toen wilde de boekhouder nog iets extra's bespreken.

‘Heeft u al eens nagedacht over de toe-toe-toekomst?’ vroeg hij met een charmante glimlach. ‘Wie gaat uw prachtige fabriek Hemelse Neuzen later e-e-erven?’

‘De erfenis? Daar heb ik nu helemaal geen tijd voor. Dat zien we wel als we dood zijn,’ zei meneer Wrongel.

‘Dan is het te la-laat,’ zei de boekhouder nog charmanter. ‘Het is uiterst verstandig om voo-voo-vóór uw dood een erfgenaam aan te wijzen. Een familielid bijvoorbeeld. Of een goe-goe-goede buurman, of een ve-ve-verre vriend. Of een boe-boe-boekhouder.’

‘We hebben geen familielid en onze burens zijn ouder dan wij,’ zei meneer Wrongel.

‘Dan blijft de boe-boekhouder over,’ zei de boekhouder schijnheilig. ‘Maar ik zal u niet teleurstellen. Ik neem binnenkort de pa-pa-papieren wel mee. Dan is het maar geregeld.’

Meneer Wrongel wist het nog niet zeker. ‘En anders?’ vroeg hij.